

משנה - זבים - עיקר תוי"ט

[פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ד](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#) [משנה ח](#)
[משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#)

פרק א - משנה א

א וקשה, דלא פירש לבית שמאי דין ראיה גופה כמו שפירש לבית הלל דאינה מטמאה במשא. והרמב"ם לא פירש בדבית הלל פלוס. והר"ש פירש, דלבית שמאי מסיט את הראיה, תולין. ופירש נמי דמשכב ומושב תולין, כדתני בתוספתא. ומנה אריגן בגמרא, דכשומרת יום דבית שמאי, הינו כבועל שומרת יום. והר"ב ערב שני הפרושים: **ב** שתיים. דאלו אחת, לבית הלל אינו מטמא משכב ומושב:

פרק א - משנה ב

ג רבי עקיבא אומר. הינו תנא קמא דסבירא ליה נמי הך ומודים, דהא לא אמר אלא בשלישי. וצריך לומר דקא משמע לן דמאן תנא קמא, רבי עקיבא: **ד** בגמרא, אין לך בה אלא מה שאמור בה. ופירש רש"י, כטמאתה, מה טמאתה יום אחד, אף סתירתה כן: **ה** משמע טהרה אחת בלי שום הפסקה. רש"י:

פרק א - משנה ד

ו הרמב"ם. ומשום דלראיה אין שעור ואפלו כל שהוא, הלכך אין פוחתין שעור ההפסק, דכל שהוא אינו מן השעור. ואפשר גם כן דענינו בין משהתחיל עד למה שהוא בסוף, ולהאי כל שהוא קראה התחלה וסוף כו':

פרק א - משנה ה

ז כְּדֵי שְׁתִּי כו'. וְהוּא שְׁיִרְאָה הָאֲחֵת בְּתַחֲלֵת הַשְּׁעוּר וְאֲחֵת בְּאֲמֻצָּעָה
וְהָאֲחֵת בְּסוּפָה. הֶרְמַבִּי"ם: **ח** אָמַר רַבִּי יוֹסִי כו'. בְּסַפְרָא פְּלִיגִי בְּדַרְשֵׁי
דְקָרָא. וְעֵין תּוֹסְפוֹת יוֹם טוֹב:

פּרָק א - מִשְׁנָה ו

ט וּבִהְכִי אֶף רַבִּי יוֹסִי מוֹדָה. כְּדֵאִיתָא בְּתוֹסְפֵתָא הוּבָא בְּרַמְבַּ"ם וּבְר"ש:
י דְאִי בְּרַגַע אֶחָד מְכֻוֹן, הָיָה מִמָּה נִפְשָׁד טָמֵא, אִם זֶה מִן הַיּוֹם אוֹ מִן
הַלַּיְלָה אֶף זֶה כֵּן, וְהוּוּ לְהוּ שְׁתֵּי רְאִיּוֹת רְצוּפִים. הֶרְ"שׁ:

ב

פּרָק

פּרָק ב - מִשְׁנָה א

א מִרְבוּי דְאִישׁ, דְּמַרְבִּינֵן קִטְנִים, כְּדֵאִיתָא בְּגִמְרָא. וְנִרְאָה לִי דְהוּי כְּעֵין
מַעוּט אַחַר מַעוּט שְׁהוּא לְרַבּוּת. דְּהָא אִישׁ מִשְׁמַעוּ בְּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה, וּמִמַּעַט
הַפְּחוּת מִכֵּן: **ב** כְּלוּמַר מַה שְׁהוּא רְגִיל שְׁיִזוּב מִמֶּנּוּ, וְהוּא לְבָן וְדוּמָה לְמִי
בְּצֶק, וְגַם כְּלָבָן בִּיצָה, דְּכֻלָּה חֲדָא מְלֵתָא. וְעֵין תּוֹסְפוֹת יוֹם טוֹב: **ג** אִי
הָכִי, כִּי אֶטְמוּ בְּשָׂר טָמְאוֹת [בְּמַת אוּ בְּשָׂרָא] לֹא לְשַׁלְּחוּ. אָמַר קָרָא מְזָכֵר,
מִטְמָאָה הַפּוֹרְשֵׁת מִן הַזָּכֵר. גִּמְרָא. וְעֵין תּוֹסְפוֹת יוֹם טוֹב: **ד** וְאֶף עַל גַּב
דְּאֲנַדְרוּגִינוֹס קָמִי שְׁמִיָּא גְלִיָּא אִם זָכֵר הוּא אִם נְקֵבָה, יֵשׁ לוֹמַר דְּמַמַּעַט
לִיה מִטְעַם שְׁהוּא מְשֻׁנָּה. תּוֹסְפוֹת. וְעֵין תּוֹסְפוֹת יוֹם טוֹב:

פּרָק ב - מִשְׁנָה ב

ה כְּלוּמַר, עַל כְּרִחְךָ אֲשַׁנֶּיָּה דְכִתְיִב בְּתַרְיָה קֵאִי, וְלֹא אֲרֵאשׁוּנָה, דְּהָא אֲתִקְּשׁ לְשִׁכְבַּת זְרַע כּוּי: **ו** דְּכָל עֲצָמוּ שֶׁל שְׁכֵבֶת זְרַע מִחֲמַת אֲנִס חֲמוּם בָּא. רִשׁ״י. וְנִרְאֶה לִי, דְּמִשׁוּם דְּמִשְׁכַּבַּת זְרַע יִלְפִינֵן, דִּיּוּ לְמִילָף לְעֵינֵן טַמְאָה, אֲבָל לְקִרְבּוֹ דְּלֹא שְׂיָדָּ בְּשִׁכְבַּת זְרַע, לִית לֵן לְמִילָף מִנִּיה: **ז** **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר**. בְּגִמְרָא פְּלִיגִי בְּדַרְשֵׁי דְקָרָא. וְעֵינֵן תּוֹסְפּוֹת יוֹם טוֹב:

פרק ב - משנה ג

ח תּוֹסְפְתָא. וְחֲלִי אִין צְרִיךְ לְמַתְנִי, דְּנִדְאִי דְכָל זְמַן שְׁמַצְטַעֵר: **ט** **רַבִּי יוֹסִי אָמַר**. בְּסַפְרֵי פְּלִיגִי בְּדַרְשֵׁי דְקָרָא. וְעֵינֵן תּוֹסְפּוֹת יוֹם טוֹב: **י** דְּאַרְיֵשׂא מְהַדַּר, דְּרוּאָה קָרִי אִינוּ מְטַמְא מַעַת לַעַת דְּהִינּוּ בְּזִיבָה שְׁנֵיָה, וְקֵאֲמַר דְּנִכְרִי שְׁרָאָה קָרִי מְטַמְא רְאִיָּה שְׁהִיא שְׁנֵיָה לְרְאִיָּה שְׁרָאָה כְּבָר קָדָם שְׁנִתְגַּיֵר. וּבִתְנַאי שְׁתַּהֲיָה רְאִיָּה הַשְּׁנֵיָה אַחַר שְׁפָסַק מִן הַדְּאָגָה שֶׁל קַבְלַת מְצוֹת: **יא** הַר״שׁ. וְקֵשָׁה, דְּאִם כֵּן תִּנְאָה הוּא וְהוּא לִיָּה לְמַתְנִי בְּאִתְּהוּת פֶּרֶק י״א מִשְׁנָה ז׳. וְלִכּוֹן נִרְאֶה כְּגִרְסַת הַסֵּפֶר, וְהִיא גִרְסַת הַרְמְב״ם, וְאִינוּ אֶלָּא תּוֹסְפַת בְּאוּר שְׁכָדָּ הוּא הַהוּא:

פרק ב - משנה ד

יב **הַזֵּב**. וְחֲבָרְיוֹ. רְצוּנוֹ לומר זָבָה וְנִדָּה וְיִוֵּלְדַת וּמְצַרְעָה. הַרְמְב״ם:

ג

פרק

פרק ג - משנה א

[א] דְּלִיכָא לְמִיחֵשׁ שְׁמָא יָשֵׁב עֲלֵיהֶם הֲזָב. מְהַר"ם: **[ב]** וְנִרְאָה שְׁטֵמָאָתוּ בְּסַפֵּק, וְכֹן דַּעַת הַרְמַב"ם. אֵלָא שְׁכַתְּבַּ שְׁמָא דְרַס עֲלֵיהֶן הֲזָב, וְלִהְרַאב"ד אִין פֶּאן סַפֵּק: **[ג]** שְׁכַל הַמְתַּבְּשֵׁל אִין כְּלוּ נִוְגַע בּוּ, אֲבָל יֵשׁ מְקַצְתוּ בְּאִוִירוּ. וְעִין תּוֹסַפּוֹת יוֹם טוֹב: **[ד]** דְּפִשְׁיטָא, מִי גֵרַע מְשַׁאֲר טְמָאוֹת שְׁמֵטְמָאוֹת כְּלֵי חָרַס מְאִוִירוּ, כִּינּוֹן דְּכַתִּיב גַּבֵּי שְׂרָצִים, לָמָּה לִּיהָ לְמַכְתַּבִּיהָ הָכָא. רְש"י: **[ה]** דְּגַבֵּי אָדָם נִמְי כְּתִיב ^[ו] וְיִקְרָא טוֹ וְכֹל אֲשֶׁר יִגַּע בּוֹ הֲזָב, וּמִנְגַע נִמְי כְּתִיב ^[ז] וְהִנְגַע בְּבֶשֶׁר הֲזָב, אֵלָא לְהַבִּיא הַסֵּטוּ. רְש"י: **[ו]** וְהוּא שְׁכַרַע הַטְּהוֹר. אֲבָל אִם כָּרַע הֲזָב, לֹא נַעֲשֶׂה הַטְּהוֹר אֵלָא רֵאשׁוֹן וְאִינוּ מְטַמָּא בְּגָדִים: **[ז]** וּמְכַל מְקוֹם אִין טְמָאָתוּן שְׁוֹה, וּכְמוֹ שְׁכַתְּבִי בְּסַמוּד: **[ח]** וְקִשָּׁה, הִלָּא אֶפְלוּ אִינָה נְחַבָּאת הָוִי כַחַה רַע לְפִי שְׁרוּתָת תַּחְתָּיו. תּוֹסַפּוֹת. וְהַכֶּסֶף מְשֻׁנָּה פִּרְשׁ לְדַבְרֵי הַרְמַב"ם, כְּשִׂאוּחֻז בָּהּ וְהִיא נְחַבָּאת תּוֹדֵד יָדוּ וְכוּפֵף אֹתָהּ הִיא מְזִיזָה אֹתָהּ:

פרק ג - משנה ב

[ט] וְטַמָּא, דְּאִי אֶפְשָׁר שְׁלֹא יְהִיּוּ נִתְלִין זָה עַל זָה קִצָּת. מְהַר"ם: **[י]** וְהוֹאִיל וְאִינוּ אֵלָא סַפֵּק, אִין שׁוֹרְפִין עֲלֵיו אֶת הַתְּרוּמָה. הַרְאָב"ד:

פרק ג - משנה ג

[יא] אֶפְלוּ כו'. פְּרוּשׁ, אֶפְלוּ שְׁעָלוּ מִצַּד אֶחָד. הַרְמַב"ם:

פרק ד - משנה א

[א] נדה כו'. והוא הדין זב וטהור. ועין תוספות יום טוב: **[ב]** טמאין. נראה לי דמירי שנושאת הערבה בחיקה לפניה, וכשמשאן כבד מכריעות אותה עד שהיא נשענת ונתלית עליהם. ועין תוספות יום טוב: **[ג]** טהורין. הבגדים מטמאת מדרס. ואף שהערבה טמאה מגע זב, ואדם הנוגע בזב מטמא בגדים כל זמן שלא פרש, כלי הנוגע בזב אינו מטמא בגדים אפלו בעוד שלא פרש. הר"ש:

פרק ד - משנה ב

[ד] הקיש כו'. בתוספתא, זה הכלל, כל שנפל מכל הסטו [הינו שפחו רע], טמא. מכל הרעדה [שפחו יפה], טהור. ועין תוספות יום טוב: **[ה]** וקלת דלקמן עשוי שלא יתפזר הקמח ושיפל לתוך היס. אבל הר"ש פרש, ים של בית הבד:

פרק ד - משנה ד

[ו] ונותנין בהם מעות וראויים לשמש שכיבה עם מלאכתו, שיושב עליהן והן מלאות מעות ופותח פיהם ונוטל, ואין צריך לומר לו עמד ונעשה מלאכתו. רש"י: **[ז]** כגון ששוכב על מעיו או פרקדן וארפו מטל על ארכו. רש"י: **[ח]** ולפי זה אתיא כרבי שמעון דסוף פרקין. ורבי יוסי מפרש דאתיא אפלו כרבנן. וטעמא דטהורין, משום דהווי להו כל אחד מסייע ואין בו ממש: **[ט]** ולא דק, דזה נאמר על הטהור השוכב על משכב הזב. אבל בזב העושה משכב נדרש מדכתוב וכל המשכב אשר ישכב וגו'. והא דדרשינן רבו, משום דרבו ככלו: **[י]** וקשה קצת, דהכא תני ביו"ד ולקמן בא"ל. ונראה לי כפרוש הרמב"ם שכתב בסויות כלי חגורות של עור נאותים למשכב: **[יא]** אלא על שתייהן בשוה, חציו על כל אחד. אבל אם הם קרובים, זמנין נשען רבו על אחד. מהר"ם:

פרק ד - משנה ו

יב **ובמת כו'.** והנה מצי נמי למתני ובנבלה הפל כו' חוץ כו' : **יג** **מדף כו'.** בספרי יליף להו מקראי. ועין תוספות יום טוב : **יד** **פרוש,** הראויים למשכב ומושב : **טו** **כל זה הוגה מלשון הר"ש.** אבל לפי שגרת לשון הר"ב אין צריך להכניס כל זה בלשוננו. אך לפי זה צריך להגיה בסמוך ושכן צריך לומר, כי האי גונא בזב טמא לטמא כו' ובמת טהור. ועין תוספות יום טוב :

פרק ד - משנה ז

טז **והואיל וכל אחת ראוייה להיות מסייע,** ואין אנו יודעים איזו יד ואיזו רגל היא שלא היתה נשענת עליה, הרי לא החזקה טמאה באחת מהן, ולפיכך כלן טהורות. הרמב"ם : **יז** **עין בתוספות יום טוב שהאריך בטעם פלגיתן על פי צורת פלים הללו שהיו אצלם באותו הזמן :**

ה

פרק

פרק ה - משנה א

א **דהנה ליה למימר ורחץ במים בערב,** אלא לומר דעוד טמא גם כן כל כלי שיגע בו. וכלי שטף הינו כל שאר פלים חוץ מכלי חרס. על שם שיש להם טהרה במקוה. רש"י : **ב** **דכלי שטף דומה קצת לבגד,** דהוי נמי כלי, מה שאין כן האדם. וכלי חרס אין דומה לו, שאין לו טהרה במקוה : **ג** **כל המטמא כו'.** כל אדם המטמא קאמר, דהא משפחת פלים שאין מטמאין פלים, ואם נגעו מטמאין אכלים להיות תחלה כדמוכח במתניתין דלקמן. דדוקא באין נוגעים מירי סיפא, הא נוגעים מטמאין שנים. וכן הוא בהדיא בתוספתא. ושם מפרש הר"ב דמתניתין כל אדם

קאָמער: {ד} פֿלומער, לענגן אַכלים ומשקים. ואף על פי שאינו אב הטמאה
לענגן אדם וכלי חרס:

פרק ה - משנה ב

{ה} אבל סיפא כל שהזב נשא עליו טהור, דוקא בלא נגע. ועין תוספות יום טוב: {ו} טמא. ולקמן מפרש שאין כלם שוין: {ז} טהור. לגמרי. ואין בהן אפלו טמאת מדף, כדאיתא בתורת כהנים. תוספות. וצריך לומר דמירי שלא הוסט. דעל ידי הסט הא אמרן לעיל דמטמאין. והר"ש פרש, דוקא על ידי הסט, וטהור משום דהנושא אין בו רוח חיים, ולכך תני חוץ מן האדם. וקשה, דהיכי מטהרין הכא לגמרי: {ח} דאין למדין מן הכללות: {ט} פיצד. ארישא נמי קאי: {י} אצבעו. נראה לי שטמאה זו מדבריהם. ולפי זה צריך לומר דמשכב ומושב דסיפא לא מירי כשאצבעו בלבד מלמעלה, דבהו לעולם רבו בעינן. אלא מתניתין דהכא ודהתם לאו בחדא שיטה, והא כדאיתא והא כדאיתא: {יא} שנים. לפי שהמשכב אב הטמאה אפלו כשנתרוקן הזב ממנו. כדיליף ליה בתורת כהנים:

פרק ה - משנה ג

{יב} ואף שלא אמרו לעיל אלא תחת הזב, ודאי דלא חמירא משכב מזב עצמו, וממילא נשמעיניה: {יג} ואפלו לא הפסיק ביניהם אלא ניר. הרמב"ם: {יד} דאין לך מטמא במשא בנבלה אלא האדם: {טו} צריך לומר ונשא. וכן הוא בר"ש. ועין תוספות יום טוב: {טז} ומדלא תני גבי משכב חוץ מן המסיט, צריך לומר דמטמא בלא מסיט. וטעמא נראה לי, משום דאחמיר רחמנא במשכב דאפלו הנוגע מטמא בגדים, וגבי נבלה תנן חשוכי בגדים במגע. הר"ש: {יז} הנושא. נמי באדם. דומיא דנבלה: {יח} המאהיל. בין שהמת תחתיו והאדם נשא בין שהמת מאהיל עליו והוא נשא, מטמא טמאת אהל: {יט} לרבותא כתב כן, דאפלו משום משא שמכביד עליו אינו מטמא, שאין במת משום אבן מסמא. ומכל מקום באינה רצוצה מירי. ועין תוספות יום טוב: {כ} וטעמא נראה לי, דטמאת משא דמת ילפינן בקל וחמר מנבלה, ואמרינן דיו שלא יטמא משאו אלא אם כן הסיט, כמו בנבלה. ועין תוספות יום טוב:

פרק ה - משנה ה

[כא] כְּדִלְיָי לְהוּ בְּסַפְרָא. הֶרְמְבִי"ם. וְעֵין תּוֹסְפוֹת יוֹם טוֹב: **[כב]** הֶרְי"ש. וּלְשִׁיטְתִּיהָ אֲזִיל כּוֹי, אֲבָל הֶרְי"ב בְּחִנּוּם נְקֻטִיהָ וְאֵין בּוֹ צֶרֶךְ לְפְרוּשׁ הַמְשָׁנָה. וְגַם בְּעֶקֶר הַדִּין נִרְאֶה לִי דְלָאוּ כְּהִלְכְתָּא הוּא. וְרֵאזָה מִמְשָׁנָה ה' ו' דְּפָרְק ד':

פרק ה - משנה ו

[כג] שְׁנַיִם. בְּמַגַּע וְלֹא בְּמִשָּׂא: **[כד]** הַמְּסִיט. כְּלוּמַר, וְאֵינוֹ נוֹשֵׂא וְנִשָּׂא. וּבֵין שְׁהִטְהוֹר הַסִּיט לְטַמָּא אוֹ אִפְכָּא. וְקֵאִי אֲזַב וְכוּי. אֲבָל בְּמִצְרַע וּמִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב לִיכָּא לְפְרוּשֵׁי הַכִּי, דְּהָא כָּל טַמְאוֹת הַמְּסִיט טְהוֹרוֹת חוּץ מִשְׁל זָב: **[כה]** בְּלִידָה יְבִשְׁתָּא: **[כו]** הַנוֹשֵׂא כּוֹי. כְּלוּמַר וְאִפְלוּ אֵינוֹ מְסִיט. מַה שְּׂאִין כּוֹי נְבִלָה וּמַת דְּמִשְׁנָה ג' דְּבַעֲיָנָן דְּוִקָּא שְׂיָהָא נִיסַט, עֵין שָׁם:

פרק ה - משנה ז

[כז] הַמְּסִיט. אֲבָל בְּמִשָּׂא בְּלֹא הֶסֶט לֹא מְטַמָּא, וְדָמוֹ לְנִבְלָה וּמַת, דְּכִלְהוּ אֲמַעֲיטוּ מִקְרָא מְאָבָן מְסַמָּא. וְעֵין תּוֹסְפוֹת יוֹם טוֹב: **[כח]** הֶרְמְבִי"ם. וּלְשִׁיטְתִּיהָ דְּסִבִּירָא לִיהָ דְּלִתְנָא קָמָא נְמִי נוֹשֵׂא מְטַמָּא בְּלֹא הֶסֶט. אֲבָל הֶרְי"ש מְפָרֵשׁ כָּאֵן כְּפִשׁוּטוֹ, דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פְּלִיג וְסִבִּירָא לִיהָ דְּנוֹשֵׂא בְּלֹא מְסִיט נְמִי מְטַמָּא, דְּלֹא מְמַעֵט לְהוּ מִקְרָא. וְעֵין תּוֹסְפוֹת יוֹם טוֹב:

פרק ה - משנה ח

{כט} והמסיטו. למרכב. אבל מרכב המסיט לטהור, לא, וכמו במשכב:

פרק ה - משנה ט

{ל} טהור. האדם שהנבלה בפיו ועדו לא בלעה. וקא משמע לן דלא תימא דבהיותה נסתרת ונכנסת לאויר התנור תהיה כמו בלועה, וטהור התנור, מיירי כשהיא בלועה. הרמב"ם: **{לא}** כלומר, דכל אלו דאמרו דמטמאין שנים משום בגדים, כל אלו אין כו':

פרק ה - משנה י

{לב} שאין כו'. דאלו יש בהם, אף הנוגע בהם מטמא בגדים, לפי שאי אפשר שיגע במים שלא יסיט אותם, והרי הוא מטמא שנים ופוסל אחד. אבל אם קרשו ונעשו כגליד דאפשר לגע בלא הסט, תני בפרק קמא דכלים משנה ב' חשוכי בגדים במגע. וכמו שכתב הר"ב במשנה ח'. והתנא התם והכא מלתא דפסיקא נקט: **{לג}** ואין הלשון משמע כן, דהכי הוה ליה למתני, במה דברים אמורים באדם, אבל אכלים וכלים הנוגעים באחד כו'. והרמב"ם פירש, כל הנוגע בשאר אבות הטמאות חוץ מאלו שמנה עד הנה [שמטמאין שנים כו']. ואמרו חוץ מן האדם, רצה לומר המת, שגם הוא לא נמנה כאן, ונוגע מטמא שנים כו'. ועין תוספות יום טוב:

פרק ה - משנה יא

{לד} ומשום דנוגע לא כתיב בהדיא תלי ליה בשרץ. אבל בגמרא מסיק דמה שרץ מטמא באנס [אם נפל עליו שרץ מת], אף בעל קרי: **{לה}** אבל בגמרא, דזהו מלתא דפשיטא הוא, דקרא כתיב. ולמחנותם אצטריך, סלקא דעתך אמינא ותהי נדתה עליו כתיב, דישתלח חוץ לשתי מחנות כנדה, קא משמע לן. ובבעל קרי כמגע שרץ ליכא למימר הכי, דבעל קרי חוץ לשתי מחנות, ושרץ שרי במחנה לוייה. אי נמי, הכא סיפא אצטריך ליה

אָלֵא כּוֹי: {לו} שְׁחֲמוֹר כּוֹי. וְקִשָּׁה, הָא חֲמוֹר נְמִי טָמֵא מִתּ מְבוֹעֵל נְדָה,
שְׁטַעוֹן הַזָּאָה שְׁלִישִׁי וְשִׁבְעִי וְחָרֵב הָרִי הוּא כְּחָלָל. וְשָׂמָא בְּסִיפָא דְבְרִיתָא
חָשִׁיב לָהּ. תּוֹסָפוֹת. וְעִינֵן תּוֹסָפוֹת יוֹם טוֹב וְתּוֹסָפוֹת חֲדָשִׁים:

פרק ה - משנה יב

{לו} דְּמִסְתַּבְּרָא דְּהָבָא כּוֹי נְמִי בְּשִׁלְשָׁה לְגִין הוּא, כִּיּוֹן דְּהָא בְּהָא תִּלְיָא. וְכֵן
כְּתִב הַרְמַבְּ"ם: {לח} דְּכָתִיב וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר. גְּמָרָא: